

LINDETRÆER, storbladet

Tilia platyphyllos

Huset har i mange år haft fire lindetræer ud mod vejen. De er klippet i spalier-form. Og historien om huset fortæller, at tidligere var de også skarpt skårne i højden, så kronerne fremstod med én stor firkantet krone, når det var sommer og de var udsprungne. Da jeg flyttede ind, var alt uvedligeholdt; og disse træer udgjorde et egentligt problem, fordi grenene rørte ved taget og var i gang med at gøre skade på det. Som vi alle ved, så vil et træ altid vinde over en menneskeskabt bebyggelse, før eller siden. Så de skulle skæres grundigt tilbage. Jeg har dog haft valgt at holde en blød spalierform, og så lade dem få ekstra højde, så de fremstår mere organiske i formen. De stramme former hører til i en fransk renæssancehave, synes jeg.

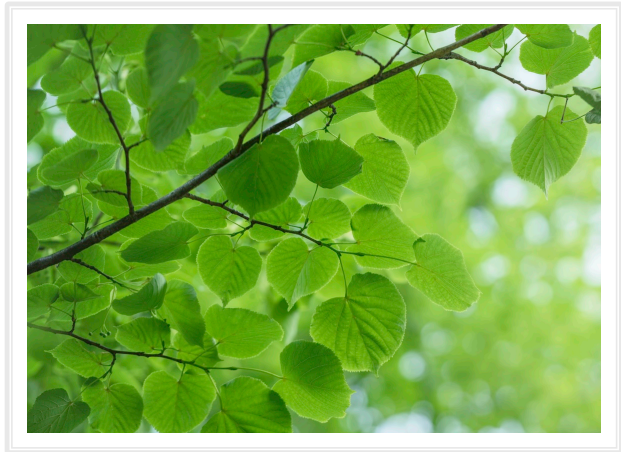
TRÆER ER IKKE FORNUFT. Jeg har nogle gange haft tænkt, at man virkelig skal elske træer for at have store gamle træer på sin grund. Et er at de eroderer huset, hurtigt eller langsomt. Noget andet er, at de sviner altså. Om foråret er bilen, der udelukkende kan være parkeret under træerne, fyldt med et tykt lag pollen. Så er det blomsterstandene, der falder ned og klistrer den ind. Så er det sommerens almindelige bladfald, der igen sørger for, at bilen aldrig nogensinde ser renvasket ud. Næst er det nødderne, der falder ned og skader lakken. Og efterårets løvfald, der for lindetræets vedkommende spreder sig over hele oktober, kaster en uendelig mængde blade ned både ved indgangen til huset og på parkeringsrummet ud mod vejen – og selvfølgelig på bilen.

Udover at træerne sviner, så er de blevet så høje, at jeg ikke evner selv at holde deres spalier-form. Jeg har gode mænd, der lover at komme her cirka hver halvandet år og beskære. Det koster. Meget. Men jeg elsker træer, så selvfølgelig skal de 4 lindetræer være her lige så længe jeg har stafetten for stedet.

Egern kan lide lindetræets nødder. Jeg har i al den tid, jeg har boet her, om sommeren et egern, der om morgenen har en bestemt morgenrute hen over taget, der hvor jeg har soveværelse. Det passer cirka med tidspunktet for, hvornår jeg står op. Egernet kommer fra lindetræerne og så op over taget.

Lind kan virkelig noget! På vildmad.dk siges der, at lindetræet bliver kaldt *kærlighedens og glædens* træ. Og det er jo godt at vide, når de står foran ens hus. Tænk at disse træer danner portal til kærlighed og glæde! Lind kan blive op til 30 meter høj. Lindeblomster dufter skønt; dufter af den slags sommer, jeg kan huske fra min barndom og adskillige ferier, når man cykler gennem en lindealle. Bladene springer ud i begyndelsen af maj, blomsterne i juni. Blomsterne er lysegule / flødehvide. Barken starter ud som rødligbrun og glat men bliver med tiden mere furet. Bladene er hjerteformede, savtaktede i kanten og ender i en spids. Blomsterne vokser i kvaster på lange stilke, der stikker ud af et aflangt blad. Bladet fungerer som vinge og sikrer spredning af de nødder, der kommer frem, når blomsterne er væk.

BRUG. Både bladene og blomster kan i helt nyudsprungnen tilstand spises. Friske i salater. Eller brugt i gryderetter som man bruger spinat i. Blomsterne kan også bruges til te (friske eller tørrede), til snaps, eller i en punch, eller hjemmelavet is.

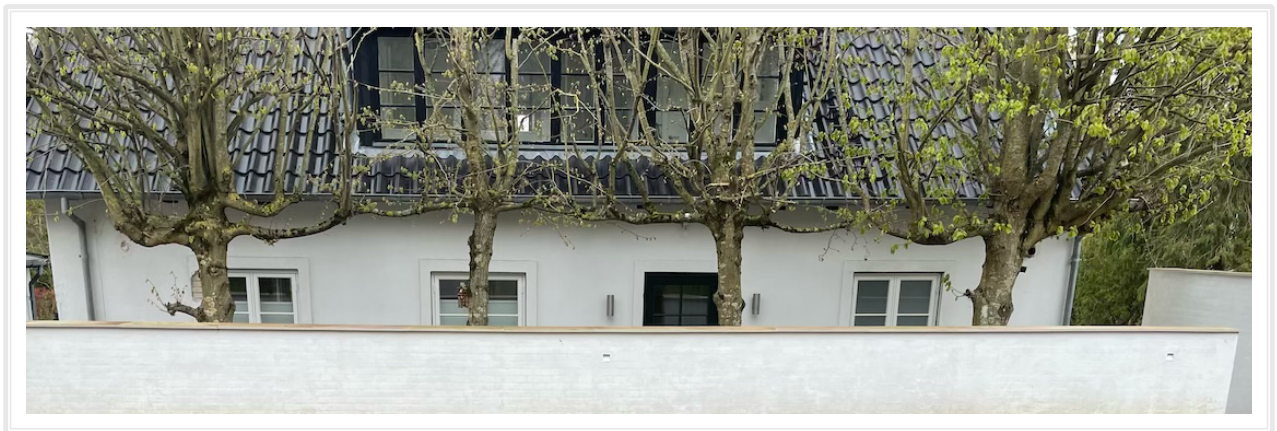
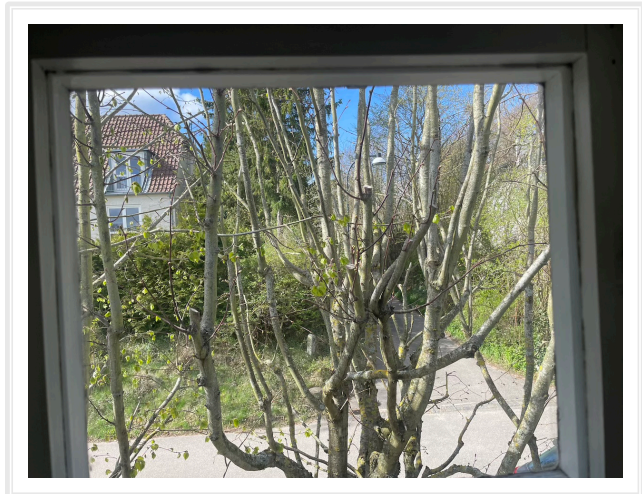

Her ovenfor fem billeder fra istock.com. Først et close up billede, så man aldrig glemmer hjerteformen. Så en illustration af den der følelse af at stå under det grønne tag og kigge op. Til venstre midte de smukke blomster. Til højre lige ovenfor nødderne. Og sluttelig det meget smukke udtryk, når bladene begynder at falme. Oktober er en lang fest udi at skue det langsomme skifte.

Et træ udgør ikke kun sig selv. Det udgør også de skygger og skulpturer, det formerer inde og ude, se billede til højre.

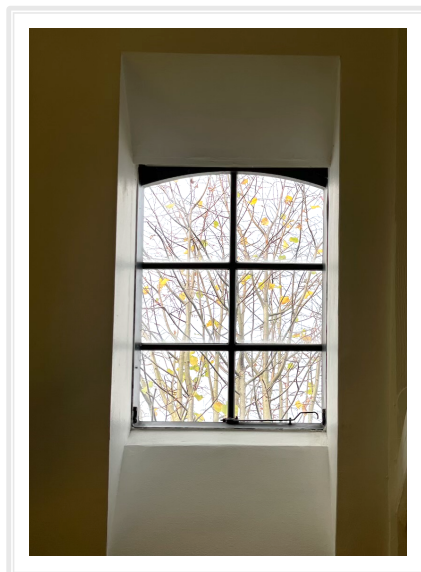
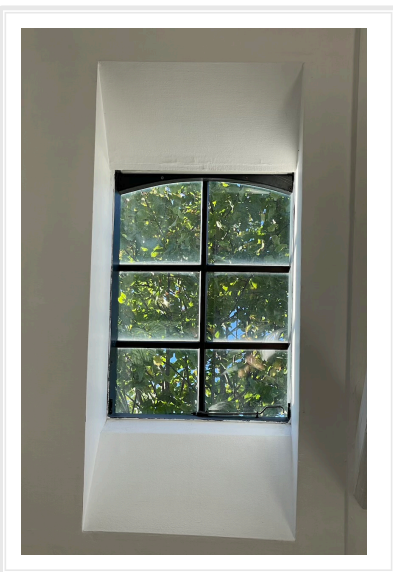
Jeg bliver aldrig mæt af eller færdig med at følge årets gang med træer. På næste side er det først vinter-vuet fra min førstesal ud mod vejen. Billedet nedenfor igen er træernes placering uden for vinduerne set fra vejen. Det er et primo maj billede, hvor de er spædt på vej i at springe ud.

Så er det vuet fra min seng op i skråvinduet. Især sidst på eftermiddags- og om sommeren det tidlige aftenlys op gennem trækronerne ud for det skrå tags vindue er magisk. Det er måske i virkeligheden hele grunden til, at træerne ikke skal skæres for hårdt i højden. Om efteråret og vinteren er vuet ud på de bare grene og ud i himlen, der hele tiden skifter farve, en mere skulpturel oplevelse. Billedet til højre er fra ultimo oktober, en halvoverskyet dag, hvor de allersidste gule blade er tæt på at slippe grenene.

Hvorfor skriver jeg om dette? Jo, jeg lever klart med en stadig mere stabil oplevelse af, at alt er forbundet, og jeg er kun en lille brik i denne store forunderlige helstøbthed. At erfare livet gennem det objektiv er blevet stadigt

mere påtrængende. Opleves langt mere sandt og vigtigt end at opleve livet gennem mine egne stadig mere ligegyldige tanketåger.

Lindetræs-billede-kavalkaden skal slutte med et vue ude fra vejen, når man ankommer til huset. Henholdsvis i højsommeren i juli og i det begyndende efterår i starten af oktober. Når bladene er på træerne, forsvinder huset næsten, og selvom det ét skridt ad gangen renoveres og bliver så fint både ude og inde, så passer det mig fint, at lindetræerne er førsteportalen til mit sted.

I øvrigt så køres bladene selvfølgelig ikke på genbrugsplads. De er dyrebart jorddække i haven, bl.a. ligger jorden i drivhuset tildækket vinteren over med græsafklip, pulveriserede æggeskaller, bananskræller, hønsemøg og et tykt lag lindetræsblade øverst. Så er der

rigelig næring til det vigtige mikroliv i jorden, der omsætter al 'maden' til en næringsrig jord, der er tiptop klar til at blive brugt til marts, hvor der vil blive sået og sat spirer ud af diverse tidligt grønt. Jeg satser på, at drivhuset får mindst tre dyrknings sæsoner fra næste år. Mere herom andetsteds.